

Sygn. akt III UK 174/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania M. J. i A. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o ustalenie odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania z tytułu składek na
ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się M. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...]
z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od odwołującego się na rzecz ZUS Oddziału w L. kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik skarżącego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 maja 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 130 § 1, 2 i 4 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2013 r., poz. 1443 ze zm.) poprzez „dokonanie niewłaściwej wykładni tego przepisu i nietrafne uznanie, że odwołujący, jako członkowie Zarządu nie podejmowali niezwłocznych działań, do których zobowiązani byli na podstawie art. 130 § 2 i 4 Prawa spółdzielczego, co miało decydujący wpływ na treść zaskarżonego Wyroku i w

konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego oddalenia apelacji”, oraz naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 227 k.p.c. oraz art. 378 k.p.c. w zw. z art. 387 § 3 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie następujących pytań:

„1. Czy zgłoszenie projektu uchwały na Walne Zgromadzenie Spółdzielni prawnej zmiany podmiotu gospodarczego ze Spółdzielni na Spółkę prawa handlowego oraz uchwały w sprawie przeniesienia całości udziałów na pokrycie strat (protokół z czynności Komisji Wniosków u Uchwał – skoroszyt nr [...]), a wcześniej uchwał w zakresie zatrudniania osoby poszukującej nowych kontraktów i pertraktacji realnej możliwości ich zawarcia: w Anglii, w 40 firmach w Kanadzie, 66 firmach USA, w Hiszpanii, w Szwecji, w Niemczech, Norwegii, Danii, Francji, Irlandii, Holandii, Australii, Finlandii, Włoszech i Turcji, utworzenia bazy kontrahentów polskich z którymi spółdzielnia współpracowała począwszy od 1993 r. zawieszenia tworzenia funduszu socjalnego, zmniejszenie ilości członków RN, ograniczenia nagród jubileuszowych, uzupełnienia do pełnych wkładów członkowskich, dokapitalizowania Spółdzielni z Funduszu [...] itp. było zgodne z art. 130 § 2 Prawa spółdzielczego;

2. Czy zwrócenie się do kancelarii prawnych o opinię w celu ustalenia, czy stan Spółdzielni uzasadniał ogłoszenie jej upadłości, było działaniem zawinionym przez skarżącego w rozumieniu art. 130 § 4 Prawa Spółdzielczego;

3. Czy zasięgnięcie powyższych opinii skutkowało nieuzasadnionym opóźnieniem w zwołaniu Zebrania Przedstawicieli;

4. Czy obciążenie wnioskodawcy składkami ZUS powinno dotyczyć tylko okresu ewentualnego opóźnienia (w niniejszej sprawie około 2 miesięcy) jak podnosiła apelacja, czy bez całości okresu nieopłacania składek, jak to przyjął zaskarżony Wyrok;

5. Czy okoliczności w postaci konieczności utrzymania dotychczasowych miejsc pracy (około 200), wpływu władz administracyjnych i politycznych na utrzymanie nowoczesnego zakładu pracy przy realnie istniejącej prognozie wyjścia z kryzysu powinny mieć dla rozstrzygnięcia sprawy, co przy pozytywnej odpowiedzi

na to pytanie skutkowałoby koniecznością uznania zarzutu apelacyjnego naruszenia art. 227 kpc poprzez nietrafne oddalenie wszystkich wnioskowanych dowodów z zeznań świadków z opinii biegłego z zakresu ekonomii, rachunkowości szacowania wartości przedsiębiorstw i szacowania nieruchomości za słuszny.”

Ponadto jako istotną okoliczność przemawiającą za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano „nieustosunkowanie się Sądu Apelacyjnego do części zarzutów apelacji: jak zarzutu, co do wysokości szkody związanej z okresem nieopłacenia składek oraz zarzutu, że wobec złożenia projektów uchwał związanych z: przekształceniem Spółdzielni w spółkę prawa handlowego, przeniesienia całości udziałów na pokrycie strat (protokół z czynności Komisji Wniosków i Uchwał - skoroszyt nr [...]), zatrudnienia osoby poszukującej nowych kontaktów handlowych, zawieszenia tworzenia funduszu socjalnego, zmniejszenie ilości członków RN, ograniczenia nagród jubileuszowych, uzupełnienia do pełnych wkładów członkowskich, dokapitalizowania Spółdzielni z Funduszu [...] itp., co powodowało że niedopuszczalne było pominięcie zgłoszonych dowodów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r. I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych

spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie przede wszystkim konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawieniu argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia SN z dnia: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Tym samym ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeśli przedstawione zostało bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika (postanowienie z 25 lutego 2008 r. I UK 332/07, LEX nr 452451). Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (postanowienie SN z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08, niepubl.). Rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może bowiem sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie SN z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.). Ponadto nie można uznać, iż zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.).

Mając na względzie powyższe, okoliczności wskazane przez pełnomocnika skarżącego mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane pytania i problemy zmierzają bowiem do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącego.

Na koniec należy podkreślić, że zadaniem Sądu Najwyższego jako sądu kasacyjnego nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu poprzez dokonywanie zwykłej interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie

prawa (postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887). Z kolei pełnomocnik skarżącego, formułując przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie może domagać się od Sądu Najwyższego, aby ten zastępował ogólne klauzule (zwroty niedookreślone) przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (por. postanowienie SN z 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, niepubl.).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.